

en Del Oplysninger, som vi andre ikke havde. Jeg tillod mig i Gaar at antyde, netop fordi det ikke laa tilstrækkeligt oplyst, at det var en Officer, der ved sin Optræden overfor Mandskabet havde skabt Mandskabets Uvillie. Men naar det er sket, saa skal han straffes. Naar det ærede Medlem tror, at det er vort Ønske, Officerernes Ønske — jeg har ogsaa Lov til at tale med, for jeg har hørt til dem tidligere —, at der ved saadanne Lejligheder skal vises Mildhed mod den, der gør sig skyldig i sligt, kan jeg sige det ærede Medlem, at det er saa langt fra Tilfældet, at det tværtimod er Hærens Befalingsmænds Ønske, at der bliver skredet haardt og strengt ind lige overfor de Befalingsmænd, som gøre sig skyldige i Overtrædelse af den Natur, og Loven har ogsaa gjort, hvad der er muligt i den Henseende, for at sætte strenge Straffe for dem. Men naar det er Tilfældet, er det jo en Mangel, at vi ikke have faaet nogen som helst Oplysning fra Chefen for 6te Regiment om, hvad der var Grunden til det hele, at det var en Løjtnant, der havde gjort det, og hvorledes han var bleven straffet — han gaar lige til at omtale de menige. Nu siger den højtærede Krigsminister, at naar man afgør Sagen paa den Maade med en Irettesættelse til de menige, kunde man ikke straffe Officeren. Det forstaar jeg ikke, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa — jeg ved ikke, hvorfor man ikke skulde straffe Officeren. Men det Standpunkt, jeg har gjort gældende, er det, at man kan ikke anvende noget, som ikke er Straf efter Straffeloven, men det er en Irettesættelse ikke. Det, der er sket i Odense, er et afgjort og eklatant Brud paa Straffeloven. Det burde paatales, og det skal paatales, om det end ikke kan ske overfor Jurisdiktionschefen, fordi han staa dækket af Ministeren. Naar den ærede Minister henviser til min Udtalelse om, at Direktøren var velskikket, kan jeg ikke sige andet, end at Direktøren er velskikket, men han manglede noget: han havde ikke været Jurisdiktionschef og ikke Bataillonschef. Naar Ministeren oplyste, at han havde været Jurisdiktionschef, beklager jeg at maatte sige, at saa ved den højtærede Minister ikke, hvad en Jurisdiktionschef er. En Kaptajn har en arbitrer Straffemyndighed, og det samme gælder en Bataillonschef, men det er først Regimentschefen, som er Jurisdiktionschef, men den Stilling har han aldrig været i og har altsaa heller aldrig været Jurisdiktionschef. Jeg skal

henstille til den højtærede Minister i denne Sag at gøre en Ting, som det vil være naturligt for ham at gøre. Den, der har Kontrollen med Rettens Pleje i Hæren, er Generalauditøren. Der indsendes maanedlige Straffelister fra alle Afdelinger. De gaa igennem Kommandoinstansen til Generalauditøren, og han paataler dem. Det er da ganske naturligt i dette Tilfælde at lade os faa Generalauditørens Udtalelse, om det, der er sket ved denne Lejlighed, er rigtigt eller ikke. Det kunne vi saa faa Oplysning om, for de andre Oplysninger, vi have faaet, ere mangelfulde. Hidtil har det heddet, at det var Direktøren, der af sit Initiativ efter Aftale med Krigsministeren havde blandet sig i Sagen. Efter Krigsministerens sidste Udtalelse var det en privat Person, der var Mellemand. Som Udtalelsen faldt, var der Grund til at tro, at det var Direktøren, der havde sendt en privat Person over til Jurisdiktionschefen for at instruere ham. Jeg ved det, jeg har ogsaa hørt om den private Person, men i saa Tilfælde er det denne private Person, der har taget Initiativet. Først fortalte „Politiken“, at det var den højtærede Krigsminister. Saa sagde Krigsministeren, at det var Direktøren. Nu er det ikke Direktøren længere, men en privat Person, der har grebet ind. Denne Sag trænger derfor i høj Grad til nærmere Belysning.

Men altsaa, naar der begaas en Forseelse og en saa alvorlig Forseelse som den, der synes at foreligge — jeg siger ikke andet, for jeg kan ikke gøre mig til Tolk for noget, jeg kun har gennem det ærede Medlem fra Odense (Marott), men som ikke er konstateret fra Myndighedernes Side —, og man mener, at denne alvorlige Forseelse har fremkaldt det skete, saa er Fremgangsmaaden den, at Sagen skal og maa afgøres ved en Krigsret, og vedkommende Officer maa straffes. Men de andre, der have forset sig, maa ogsaa med Nødvendighed straffes — der er ingen anden Udvej —, men selvfølgelig er det en i høj Grad formildende Omstændighed ved Straffens Udmaalning, at en foresat, en Officer, har ægget til Forseelsen.

Jeg tillod mig i Gaar at sige, at der var altid den Udvej at klage, naar noget saadant er sket. Nu fremkom det ærede Medlem fra Odense (Marott) med den nye Oplysning i denne Sag, at det paagældende Mandskab har klaget, virkelig ogsaa har henvendt sig til en Befalingsmand med en Klage over den Behandling, de have lidt, og at denne Klage ikke er ble-